

kového, resp. trestního důchodkového zákona u toho, kdo nedostatek nebo nesprávnost po stránce poplatkové úplně nebo dle pravdy opraví u příslušného finančního úřadu nejdéle do konce července 1919, pokud se týče poplatkovým zákonným předpisům v téže lhůtě řádně a správně zadost učiní.

Pro posouzení právního nároku na amnestii v oboru poplatkovém jest tedy rozhodným toliko obsah tohoto nařízení i kdyby bylo lze za to míti, že zmocnění udělené zákonem ze dne 25. června 1919 jest širší, a že nařízením z 1. července 1919 nebylo plně vyčerpáno.

Dle nařízení tohoto nemá však, jsou-li splněny podmínky tam stanovené, porušení poplatkové povinnosti býti stíháno a trestáno dle předpisů poplatkového, resp. trestního důchodkového zákona. Nařízení příznává tedy za dotčených podmínek amnestii toliko stran oněch ujem a trestů, jimiž vyhrožuje zákon poplatkový, resp. trestní zákon důchodkový. »Zákonem poplatkovým« nelze však rozuměti nic jiného, nežli prozatímní zákon o poplatcích z právních jednání, listin, spisů a úředních jednání, kterýž vydán byl patentem ze dne 9. června 1850 č. 50 ř. z., jakož i novely k zákonu tomuto vydané.

Řád o dávce z přírůstku hodnoty není však dodatkem neb novelou k řečenému zákonu poplatkovému, nýbrž zcela samostatnou normou, upravující nikoliv poplatky do státní pokladny plynoucí, nýbrž zvláštní dávku veřejnou, jejíž výnos plyne z polovice do fondu zemského, z polovice do pokladen obecních (§ 27 dávk. řádu), tedy zvláštní dávku samosprávnou, nehledě ani k tomu, zdali dávka tato dle své právní povahy vůbec může býti nazvána poplatkem.

Z toho je zřejmo, že amnestie pro »obor poplatkový« udělená na samosprávnou dávku z přírůstku hodnoty vybíranou dle patentu z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. se nevztahuje.

Že nařízení z 1. července 1919 na dávku tuto nepomýšlí, vysvítá ostatně i z toho, že dotčené opravy nedostatků a nesprávností sluší dle § 1 hlásiti u příslušného úřadu finančního, nikoli však též u úřadů k vyměrování dávky z přírůstku hodnoty povolaných (§ 16 dávk. řádu), jež by k přiznání amnestie v konkrétním případě jedině mohly býti příslušné, avšak finančními úřady v technickém smyslu slova nejsou.

Byla tedy naříkaným rozhodnutím amnestie stěžovatelem požadovaná vším právem odepřena, pročež slušelo stížnost i v tomto směru jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 446.

Zabírání bytů: * Příslušenství bytu (půda, sklep) nepodléhá samo o sobě zabrání ani dle nařízení ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. ani dle zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

(Nález ze dne 11. června 1920 č. 5161.)

Věc: Vilém Ruschka v Trnovanech proti okresní správě politické v Teplicích-Šanově stran zabrání sklepu a půdy.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výrokem ze dne 15. listopadu 1919 zabral bytový úřad v Trnovanech stěžovateli jeden sklep a část půdy v domě čp. 35/15 v Trnovanech a přikázal je Josefu Kaisrovi. Odpor proti rozhodnutí tomu podaný zamítl žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím z důvodů první instance, a to — pokud ze spisů, v nichž ani naříkané rozhodnutí ani rozhodnutí první instance založeno není, vůbec souditi lze — z té příčiny, že stěžovatel má ještě jiný sklep a tak velké půdy že nepotřebuje, kdežto Josef Kaiser u svého bytu ani sklepa ani půdy nemá.

Stížnost do rozhodnutí tohoto podanou shledal nejvyšší správní soud důvodnou, neboť jak patrně, zabrán byl pouze sklep a půda, tudíž pouze příslušenství bytu. Samostatného zabrání pouhého příslušenství však ani nařízení ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a n., ani zákon ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. zák. a n. vůbec nezná. Nenalézá tudíž naříkané rozhodnutí opory v zákoně, pročež slušelo je již z tohoto důvodu zrušiti dle § 7 zákona o správním soudě jako nezákonné.

Č. 447.

O b e c n í s p r á v a (Čechy): I. * Dle zákona ze dne 29. května 1908 č. 35 z. z. a zákona ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. nejsou samosprávné úřady povolány, aby rozhodovaly ve sporu o platnosti výpovědi obecního strážníka z obecní služby. — II. Výpověď daná obcí obecnímu strážníkovi jest pouhým prohlášením obce jako strany.

(Nález ze dne 11. června 1920 č. 5162.)

V ě c: Ottoman Wiehl v Hýskově (adv. Dr. Václav Raboch z Be-rouna) proti zemskému správnímu výboru v Praze o propuštění ze služeb obce Hýskova.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Usnesením obecního výboru obce Hýskova ze dne 10. ledna 1907 jmenován byl stěžovatel definitivním policejním strážníkem téže obce. Výměrem ze dne 1. dubna 1919 sděleno mu, že z usnesení správní komise obce Hýskova ze dne 29. března 1919 dává se mu čtvrtletní výpověď od 1. dubna do 30. června 1919 a sice — jak ve výměru uvedeno — proto, že vyšlo na jevo tolik důkazů svědčících proti němu, že nevykonával službu obecního strážníka, jak toho tato vyžaduje, a dopustil se různých přestupků při vykonávání této povinnosti a že tedy není možno z důvodů, které obyvatelstvo obce ve schůzi dne 23. března příkře odsoudilo, nadále ho obhajovati, ježto vůle a tlak lidu je silnější správní komise.

Odvolání, jež stěžovatel proti usnesení tomu podal, a v němž žádal, aby mu trestnost jeho skutků byla dříve dokázána a pak teprve aby mu dána byla výpověď, nevyhověl okresní výbor, odmítнув je výměrem ze dne 22. září 1919 č. 2568 pro nepříslušnost a odkázav stěžo-